

burde alle sættes i System efter Fru Hede-
vig Baggers „Dansk Børnehave“, at de kunde
blive en Forberedelse til Kommuneskolerne,
som ofte modtager Børnene i en Stand, hvor
deres aandelige Syn og Tanke er fuldstæn-
dig tilsløret, og Barnet ikke er i Stand til
at kunne udtrykke sig paa nogen som helst
menneskeværdig Maade. — Hjemmet har
ikke været i Stand til at tage sig af Barnet;
og Asylet har saa at sige kun givet Barnet
Varme og Husly, det er noget, men ikke nok.

En anden Virksomhed, som Fru Bagger
udfolder ved Siden af sin Børnehave, er Ud-
dannelsen af unge Piger til Lærerinder for
Børnehaver, som egenlig enhver ung Pige
kunde underkaste sig, selv om hun ikke bli-
ver Lærerinde af Fag. Hun lærer herved
at omgaas de Smaa, Taalmodighed og For-
staaelse af Barnets Krav, som under alle
hendes Forhold vil være til Nytte i Frem-
tiden.

Et saadant Kursus gives for de ganske
Unge i halve og hele Aar, for mere Ud-
viklede i tre Maaneder og koster 25 eller
50 Kr. Fru Bagger har uddannet 30 Lærer-
inder, hvoraf de 15 dog har haft Fripladser.
Vi ønsker fremdeles Fru Bagger Lykke med
sin smukke Virksomhed.

Johanne Meyer.

Proletarkvinden som Hjem- og Industrislavinde

af Anna Jensen.

I.

Slavernes Slaver har man kaldt Arbejder-
klassens Kvinder. Udtrykket passer godt,
det illustrerer paa en slaaende Maade Prole-
tarkvindens Stilling i Samfundet.

I Skolen lærte vi jo, at Slaverne hørte
til ovre i det fjerne Amerika, og som deres
Herrer, Slavehandlerne og Plantageejerne,
havde Haand- og Halsret over, og derfor
købte og solgte i den hellige Profits og Ejen-
domsrets Navn. Men omsider blev Slave-
handelen forbudt, Slaverne frigjordes og det
humane Evropa jublede.

Og her i Norden, ja, her findes jo ingen
Slaver at befri. Officielt er i Nordens Ar-
bejdere frie Mænd og Kvinder, frie Under-
saatter o. s. v.

Der er blot det at bemærke ved al
denne Frihed, at den i Virkeligheden kun
er et Slags Medalje, man hænger udenpaa
Elendigheden.

Vil man nøje betragte de kvindelige
Arbejders Samfundsstilling, skal man have
ondt ved at sætte den i Forbindelse med
Begrebet Frihed.

Det er nemlig saa, at det, man i dag-
lig Tale kalder Kampen for Tilværelsen,
allerede for længe siden har naaet Kvinderne,
og det som oftest i sin brutaleste Form.

Der er ikke Tale om, hvor vidt Kvin-
dens legemlige Kræfter strækker til eller ej,
Kampen for Tilværelsen er haard, og man
tager ikke paa Kvinderne med Fløjshandsker.
Man forbavses, naar man tænker over, hvil-

ken enorm Masse Arbejde og saakaldte Plig-
ter, der er lagt paa Proletarkvindens Skul-
dre. Der findes maaske intet Individ paa
Jorden, hvis Arbejde er saa alsidigt som
hendes.

En meget stor Masse af Arbejdersker
maa søge deres Erhverv udenfor Hjemmet,
saasom ved Fabrikarbejde, Syning, Vask og
Strykning o. s. v. Disse Kvinder, for det
meste Arbejderhustruer, maa forlade Hus og
Hjem om Morgen for at slide Dagen igen-
nem, og naar saa Arbejdersken træet og ud-
aset vender hjem om Aftenen, begynder hen-
des Arbejde her — thi ogsaa her har hun
jo Pligter at opfylde. Kvinden skal jo hygge
om Hjemmets Arne, opfostre Børnene o. s. v.
Med andre Ord: naar den trætte og ud-
pinte Arbejderske har sluttet sit Dagværk
som Industriens Slavinde, gaar hun hjem,
ikke for at hvile og styrke sig, og derved
samle nye Kræfter til Morgendagens Slid,
nej, hun gaar hjem for at fortsætte sin Til-
værelse som Husslavinde, det vil sige, med
Anspændelsen af den Smule Styrke og Energi,
der er til Rest efter 12 à 14 Timers Ar-
bejdsdag, at forsøge at raade Bod paa den
Forsømmelse, som Fraværelsen fra Hus og
Hjem i Dagens Løb har foraarsaget.

Forholdene for Hjemmearbejdersken er
ikke stort bedre.

En Kvinde, som Dagen igennem er op-
taget ved en snurrende Symaskine, kan ikke
med sin bedste Vilje passe hverken Hus
eller Børn, som det behøves.

Desforuden er Hjemmearbejdet i Al-
mindelighed det, der bliver daarligst betalt;
det er Mængden, det kommer an paa, naar
det gælder Arbejdslønnen, derfor tvinges Ar-
bejdersken til at passe paa Minuterne og
udelukkende fæste sin Opmærksomhed paa
Arbejdet. At en Arbejderske under disse
Forhold kun kan ofre en meget ringe Del
af sin Tid til at passe Hjemmet og Børnene,
siger sig selv.

Til Kvindebladet „Hvad vi vil“s Venner.

Med den stigende Trang til selvstæn-
dig Virksomhed blandt Kvinderne kræves
ogsaa større Oplysning og Kendskab til Kvin-
dens sociale Stilling, hendes Retsløshed og
politiske Umyndighed i Samfundet. Kvin-
derne aner ofte ikke, hvorfor der bydes dem
ringere Løn end Manden for det samme Ar-
bejde og nægtes dem Adgang til Uddannelse
ved Haandværkerfagene og Embedsstilling-
erne. De ser ikke, at Hovedårsagen ligger
i deres egen Mangel paa Selvfølelse og
Bevidsthed om deres Forhold.

Kvindebladet „Hvad vi vil“, som særligt
tager Sigte paa at oplyse Kvinderne i social
og politisk Henseende, læses vel af mange,
og vi har talrige Udtalelser om den Støtte
og Glæde, Bladet er for de Kvinder, der
allerede kæmper for deres Selvstændighed;
men Bladet bør findes i ethvert Hjem og
særlig bringe Bud og Hilsen til de Kvinder,
der sidder inde i de lukkede Hjem.

For at iværksætte en saadan Agitation
har vi udsendt en Indbydelse til en Aktie-
tegning paa 5 Kr. for desbedre at kunne
arbejde. Alle de, der endnu ikke har faaet
tilsendt Indbydelsen, eller som ønsker at
arbejde for denne Aktietegning, bedes snar-
rest muligt at henvende sig til Fru Johanne
Meyer, Naboløs 4. De Kvinder, som ikke

alene kan tage en Aktie, vil sammen med
Slægtninge eller Venner kunne dele Aktien
for dog at have den Glæde at være med til
at lægge Sten til den nye Samfundsbygning,
hvor Mand og Kvinde skal leve, ikke som
Herre og Slavinde, men som sideordnede
Mennesker i Harmoni og Lykke.

„Hvad vi vil“s Venner bør nu vise, at
de ikke blot er velvillige Læsere, men ogsaa
handledygtige Venner.

Arbejdernes fri Theater.

Sande Kvinder.

Onsdag den 10de Februar er der Fest
i Rømersgade.

Dilletanter af den arbejdende Klasse,
Mænd og Kvinder, vil der spille Komedie
og har givet sig i Lag med ingen mindre
Opgave end Fru Anna Charlotte Edgreens
— nu Hertuginde di Cajanellas — Skuespil
Sande Kvinder.

Dette Samfundsskuespil er oversat paa
Dansk, saa vidt vi mindes med et Forord
af Pastor Hostrup og er et Tendensskuespil
i strængeste Forstand, og netop saaledes,
at Folk i Almindelighed, og da særlig Kvinden,
vil have let ved at tilegne sig de Lærdomme,
der heri gives.

Der advares imod utilbørlig og blød-
agtig Eftergivenhed og Svaghed, nu da
Manden i saa Fald regner sine Udskejelser
for ringe, men tillige mod den alt for hvasse
og bestemte Optræden, som desværre saa
mange af de bedste Kvinder har tilegnet
sig som overensstemmende med det høje
moraliske og etiske Standpunkt, paa hvilket
de staar saa vel overfor Manden som over-
for de svage Kvinder, der er alt i og ved
Manden, og som derfor utravigelig til Slut
— som en uundgaelig Konsekvens — bliver
ikke alene selv ulykkelige, men ogsaa drager
andre med sig i Elendigheden, den sjælelige
som den sociale.

Enhver, der ikke kender *Sande Kvinder*
bør ved denne Lejlighed gøre sig bekendt
med det, og de, for hvem det er en kær
gammel Bekendt, gør vel i at opfriske Min-
derne og ved deres Nærværelse i Rømers-
gade den 10de Februar støtte et saa op-
dragende og rosværdigt Foretagende, som
at Arbejdere, efter bedste Ævne, sætter sig
ind i Stykker af den Slags og fører dem
frem for det brede Publikum. De fortjener
al mulig Anerkendelse og Tak, og denne
Tak ydes som sagt bedst derved, at Salen
bliver fyldt til sidste Plads.

Vi forbeholder os en nærmere Omtale
af Stykket efter Opførelsen.

Angaaende Billetudsalget henvises til
Avertissementet paa Bladets Bagside.

Frøken Mélanie Borring

indbyder til et Kursus i fransk Literatur,
støttet ved résumés pr. Diktat, som tager
sin Begyndelse midt i Februar. De Herrer
og Damer, som har Betingelserne for at del-
tage i et saadant Kursus, bør ikke nægte
sig den Glæde at høre Frøken Borrings Fore-
drag. Frøkenens smukke aandfulde Sprog
virker med en betagende Magt paa Tilhørerne,